

[Indenrigsministeren.]

Arbejdsmændene, og for at bevise dette tog det ærede Medlem paa ny sin Tilflugt til Ringstedforholdene, fortalte, hvor mange der nu gik ledige, hvor meget de maatte yde til Arbejdsløshedskasserne for Tiden, og dermed havde det ærede Medlem efter sin egen Anskuelse bevist, at det var udelukket, at Arbejdsmændene kunde oprette Krisekasser, og derfor vilde Byrden af deres Arbejdsløshed altsaa fortsat falde paa Hjelpekassen. Nu maa det ærede Medlem jo erindre, at den Periode, der her er Tale om, og hvori eventuelt Arbejdsmændene skal yde ekstra Bidrag for at faa Krisekasserne i Gang, er Sommerperioden; det er jo ikke en Periode, som er præget af den Arbejdsløshed, som de senere Maaneder har fremvist, selv om naturligvis Arbejdsmændenes stædige Fastholden ved Overenskomstforholdene, Lønforholdene, Tidsforholdene er stærkt medvirkende til, at man bliver i den ulykkelige Situation, hvori man befinder sig. Og jeg skulde da tro, at et Krav paa 50 Ø. om Ugen gennem 30 Sommeruger, hvor der for det store Flertal er Arbejde at faa, maatte være et Krav, som man særdeles vel kunde vente opfyldt. Skulde der opstaa Vanskeligheder, saa vilde f. Eks. Arbejdsmændenes Fagforbund være i Stand til paa meget værdifuld Maade at hjælpe deres Medlemmer ved i disse Tider, som saa sandelig ikke er egnede til Krigsførelse paa Arbejdsomraadet, meget væsentlig at mindske Bidragene til Fagforbundene, mindske dem blot gennem disse forholdsvis faa Uger, for derigennem at tilvejebringe Mulighed for, at der kan beredes de arbejdsløse paa forsikringsmæssigt Grundlag mere betryggende Hjælpetilstande i kommende Vintre, hvis Arbejdsløshed kommer til at præge dem i fremtrædende Grad, end Tilfældet har været sidste Vinter. Jeg tror, det ærede Medlem vilde gøre en god Gerning og handle klogt, hvis han efter Evne bidrog til, at vi kunde naa dertil.

Det ærede Medlem vilde saa hævde, at min Formodning om stigende Tendens til at udbede sig Hjelpekassehjælp og stigen-
de Villighed til at yde saadan var uberettiget, thi, siger det ærede Medlem: naar de senere Aar viser Forhøjelser, saa skyldes det Begrænsninger i Arbejdsløshedslovgivningen; jo bedre Adgang der er til Arbejdsløshedsunderstøttelse, des mindre Krav stilles der til Hjelpekasserne. Men jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette Ræsonnement gaar ikke. I 1919—20 og i 1920—21 var der ikke saa gunstige Forhold med Hensyn til Arbejdsløshedshjælp, som senere tilvejebragtes, og dog laa Hjelpe-

kassehjælpen paa mellem en Trediedel og en Fjerdedel af det, der betaltes i Aarene 1924—26, i 1919—20 paa saadant noget som 1,9 Mill. Kr. og i 1925—26 paa, saa vidt jeg erindrer, 7,6 Mill. Kr., det vil sige netop det 4-dobbelte. Først ved Arbejdsløshedsloven af 20. December 1921 skabtes der ordnede Tilstande paa dette Omraade. Den foregaaende Tid var præget af den Planløshed, som der var aabnet Mulighed for ved Lovgivningen af 1917, efter hvilken enhver Kommunalbestyrelse paa dette Omraade kunde handle, som den vilde.

Det ærede Medlem sagde saa til sidst, at han maatte kræve i hvert Fald de Karantænebestemmelser, som Lovforslaget indeholder, ændret, og han maatte ligeledes hævde Hjelpekassebestyrelsernes Ret til at hjælpe Familier, som nylig var tilflyttet Kommunen. Hvad nu Karantænebestemmelserne angaar, kan vi jo forhandle om dem. Der kan meget vel forhandles paa det Grundlag, at man i Stedet for Lovens Bestemmelser paa dette Punkt kan sætte visse Tidsrum, indenfor hvilke Hjælpen skal have faaet en vis Størrelse, for at Karenstiden med Hensyn til Hjelpekassehjælp skal indtræde; men at vi maa have saadanne Bestemmelser og have dem saaledes udformet, at de automatisk bliver effektive, er ganske afgjort, thi vi maa bort fra, at Hjelpekasserne er Understøttelseskasser af permanent Karakter overfor den enkelte, idet dette er stridende mod den Hjelpekasse-lovgivning, vi har, og det vil ogsaa være stridende mod den, vi faar, hvis den bygges paa det Forslag, her er forelagt.

Det ærede Medlem sagde i sin forrige Tale, at dette Lovforslag var en Indrømmelse til social Uforstand. Det er ogsaa en af de Pragtblomster, det ærede Medlem faldt for Fristelsen til at fremvise her, endskønt det egentlig slet ikke ligger saa stærkt for det ærede Medlems Naturel som for mange af hans Partifællers. Men jeg vil dog minde det ærede Medlem om, at han virkelig tager fejl, naar han tror, at den sociale Lovgivnings varmeste Venner og bedste Befordrere er dem, som, saa saare der er Tale om disse Emner, kun har Øje for at understøtte Krav om forhøjede Understøttelser og en Udbreden af den sociale Lovgivnings Hjelpeforanstaltninger over talstærkere Lag. Det ærede Medlem maa ikke tro, at det er disse Folk og dem alene, der er Venner af en sund social Udvikling, thi ærede Medlemmer maa forstaa, at man er i Færd med at dreje Skruen over Gevind, hvis det ikke allerede er sket.

Til det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven